

Social-democrația românească în perioada interbelică

PSDR a salutat Marea Unire din 1918, solicitând democratizarea țării și transformarea ei într-o societate socialistă. În decembrie 1918, PSDR și-a schimbat denumirea în Partidul Socialist, dar din rândurile sale s-au desprins mai multe facțiuni și grupuri disidente. Congresul din 7 mai 1927 a hotărât centralizarea întregii mișcări socialiste prin constituirea Partidului Social-Democrat (PSD), iar printre membrii săi se numărau George Grigorovici, Constantin-Titel Petrescu, Ilie Moscovici, Serban Voinea, Iosif Jumanca, Ioan Flueraș, Ștefan Voitec, Lotar Rădăceanu, Theodor Iordănescu, Ion Pas. A urmat o perioadă de scindări generate de relaționarea cu celelalte partide, respectiv cu PNȚ și PNL, în vederea accederii la putere. În perioada dictaturii regale, PSD și-a continuat activitatea în ilegalitate, sub conducerea lui Constantin-Titel Petrescu. Deși se aflau în tratative cu comuniștii pentru organizarea luptei antifasciste, social-democrații români au întrerupt contactele cu comuniștii, care susținuseră anexarea Basarabiei și Bucovinei de Nord la URSS.

După 23 august 1944, PSD a fost implicat în constituirea primelor cabinete provizorii, dar la instalarea guvernului Petru Groza, în martie 1945, Constantin-Titel Petrescu și alți lideri regionali ai PSD au refuzat să participe. PSD era în pragul scindării deoarece o parte a socialiștilor doreau o colaborare cu comuniștii. La Conferința din decembrie 1945, în urma hotărârii majorității delegaților de a merge în alegerile parlamentare pe liste

comune cu PCR, Constantin- Titel Petrescu și susținătorii săi au părăsit PSDR constituindu-se apoi, în mai 1946, în Partidul Social-Democrat Independent (PSDI). În manifestul PSDI se arăta că partidul este promotorul adevărat al social democrației românești. În februarie 1948 PSD a fuzionat cu PCR în cadrul Partidului Muncitoresc Român (PMR). Două luni mai târziu, liderii PSD au fost arestați, fapt ce a condus la dispariția partidului din viața politică.